

LRDIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Radu Prodan
Corectura: Issabela Cotelin
Coperta:

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BÉDU, VIORICA

Mezinul / Viorica Bédu. - București : Siono Editura, 2025
ISBN 978-630-6509-75-1

821.135.1

Viorica Bédu

MEZINUL

SIONO
EDITURA
București, 2025

CUPRINS

Scrisoare deschisă	5
Regăsire	8
Primăvara	17
Vara	89
Toamna	146
Iarna	172

Scrisoare deschisă

Aceasta este povestea unui băiat obișnuit, al treisprezecelea și ultimul copil al unei familii numeroase, născut în prima zi a lui mai 1939, pe care părinții l-au botezat Mihai. Soarta i-a atribuit numărul contradicțiilor. Pentru mine, în cercul înșălat de istoria umanității prin douăsprezece puncte, numărul 13 este situat fix în mijlocul său. Punct esențial, de plecare, ce unește, atinge sau transformă prin razele sale. Se asociază versatil celorlalte prin imaginația fiecăruia. Tatăl meu a purtat toată viața eticheta de orfan. Trauma abandonului într-un context socio-politic mai mult ca dificil, cel de-al Doilea Război Mondial și perioada postbelică au lăsat brazde afective adânci. Deși are o fire puternică, mintea și sufletul i-au fost bânuite de trăiri anxioase ce s-au amplificat pe fondul neînțelegerii și i-au influențat cursul traiului. De ce? A fost și rămâne întrebarea existențială la care a încercat să răspundă până în ziua de azi.

Din lipsă de elemente, mi-am imaginat venirea lui pe lume într-o familie afectuoasă, unde fiecare suflet era așteptat cu emoție și primit cu bucurie părintească.

Când eram copile, dacă puneam întrebări despre bunicii paterni, tata rămânea pe gânduri câteva secunde, cu privirea în vid, apoi ne răspundea abătut: *Eu am fost orfan*. Un adjectiv în toată dimensiunea sa ce ne dădea fiori, ce ne cutremură și azi. Abandonul, în panerul său, cuprinde incertitudine, singurătate, angoasă și nefericire, un subiect tabu, despre care nu a vrut niciodată să se destăinuie. Atinse de freamătul neliniștii, îl imaginam mic și ne semnificativ. Orfan, pierdut în lumea imensă, tânjind atenția semenilor săi, cerșind din priviri o vorbă duioasă, o îmbrățișare tandră. Vulnerabil, fără adăpost, ținând piept primejdiilor ce-l pândeau la tot pasul. A fost ultimul, dar nu cel din urmă. Numărul 13 a însemnat pentru el un început de drum spre un viitor pe care l-a clădit singur, așa cum i-a dictat inima. Ascultând-o, artizan al propriului destin, i-a învățat ritmul. Supunându-se ei, s-a descoperit pe sine și s-a îndârjit. Dirijată de suferință, a fost ocupată să umple golul cu fericirea la care tindem cu toții. Dincolo de aceasta, l-a determinat să aleagă cine este indispensabil sau nu în viața sa. Efemere sau nu, oportunitățile ce s-au ivit pe parcurs l-au inspirat la tot pasul. L-au îndemnat să aleagă o cale sau o alta cu deviza *nu privi înapoi*. Numărul 13 i-a fost de bun augur, a avut șansa să întâlnească oameni frumoși, oameni îngeri păzitori care i-au întins brațele cu afecțiune și l-au primit în sânul familiilor lor. Oameni care i-au fost sprijin atunci când avea cea mai mare

nevoie. Au trecut ani de atunci. Numeroși. Optzeci și doi.

Ajuns la crepusculul parcursului său, mă întreb:

– A iertat?

Știu că nu a uitat, că nu poate să uite, pentru că rănilor sufletului nu se vindecă ușor. Dar cred că a învățat să accepte trecutul, să îl lase în urmă și să se concentreze pe prezent și viitor. Numărul 13 a fost mereu o prezență în viața lui, un simbol al contradicțiilor și al provocărilor. Dar el a știut să facă față acestor obstacole, să le transforme în oportunități și să își construiască propria sa cale. A ales să fie puternic, să fie un exemplu pentru ceilalți și să își trăiască viața cu demnitate și curaj. Chiar dacă a fost un băiat obișnuit, el a avut un destin neobișnuit, o poveste de viață care nu poate fi uitată. A fost și va rămâne mezinul familiei, un om care a învățat să lupte pentru fericirea sa, pentru iubire și pentru o viață mai bună.

Așadar, vreau să îi mulțumesc pentru tot ce a făcut, pentru că a fost o sursă de inspirație pentru mine și pentru toți cei din jurul nostru. Fie ca numărul 13 să îi aducă în continuare noroc și fericire, iar amintirile noastre să rămână vii în inimile noastre pentru totdeauna.

Regăsire

O mașină se oprește în poartă după un drum lung, tare lung, când asfințitul zilei își nuanțează astrul perfect împlinit în portocaliu intens. Într-un gest mângâietor și domol, dezmiardă poetic cu ultimele sale raze trandafirii multicolori. Printre zăbrelele gardului din fier forjat, vopsit în roșu rubiniu, își arată somitățile, care mai de care mai mândru. Înrouați de apă stropită în abundență, s-au trezit din toropeala amiezii de august pârguit. Dintre petale, esențele exaltă un parfum dumnezeiesc. Pe potecă se ivește o siluetă masculină, puțin adusă de spate. În spatele ei, o a doua, mai mică, pășește încet, măsurându-și pașii. Un bărbat și o femeie, schimbați de orologiul biologic ce rotește limbile neîncetat. Tic, tac. Emoțiile regăsirii cu cele două fiice le-au scos la iveală mici diamante de bucurie și ușurare în colțul ochilor. Ocupanții automobilului coboară obosiți. Se strâng în brațe. Pe rând și îndelungat. Au suspinat, separat și împreună, aproape un an până la revederea de acum. Deși în fiecare zi, la ceas de seară, își astâmpărau dorul la telefon, le lipsea prezența. Cu toții știu că bătăile inimii în direct nu

cântă aceeași melodie.

– Haideți în casă, e văpaie afară! ne invită mama. V-am pregătit ceva răcoritor. Salată de roșii din grădină, tati v-a cumpărat brânză telemea... Am și o ciorbă de dovlecei cu smântână. Sora ta, Florentina, v-a făcut o prăjitură cu vișine, ea cu soțul și cu băieții au sosit și ei mai devreme, adaugă mama cu blândețe în glas.

În încăperile răcoroase și primitoare se desfac pachete și bagaje. Se împart cadouri tuturor, de la mic la mare. Se dispersează râsete până la etaj, voia bună cuprinde toată casa trezită din așteptare. Nu talia unei case este importantă, ci bucuria care o animă în aceste clipe. Deasupra mesei de sărbătoare brațele se încrucișează și păhărelele cu țuică de fructe, făcută, în alambicul din magazie se ciocnesc vesel.

– Bine ați venit!

– Bine v-am găsit!

Mulțumirea de a-i avea pe toți împreună sub același acoperiș le-a desenat pe chipuri zâmbete largi, deschise ca fereastra spre grădina de roze parfumate. Momentele acestea mult râvnite le-ar suspenda deasupra grinzii ca pe un buchet de vâsc plin de magie. Și uite așa, de câte ori aveau să treacă pe dedesubtul crenguțelor de aur protectoare ale familiei să-i apară fetele și nepoții într-o clipită. Telefon, internet și WhatsApp? Ei știu că niciuna dintre toate inovațiile secolului vitezei nu înlocuiește prezența, strângerea de mână sau îmbrățișările

călduroase. Dintr-o privire, mama înțelege totul, citește în tine ca într-o carte deschisă. Nu poți ascunde nimic celei care te-a purtat în pântecul sale nouă luni, ți-a dat viață, te-a crescut. Te-a hrănit și te-a educat. Ți-a fost alături când ai râs, dar și când ai plâns. Te-a însoțit cu gândul de când ai ieșit pe ușă până când ai revenit teafăr și cu tolba plină de învățăminte, bucurii sau tristeți. Ale tale, împletite cu ale lor, căci satisfacția părinților este aceea de a te vedea un matur împlinit. Te-a așteptat și s-a rugat pentru tine. Când își intersec-tează privirile cu ale tatei, el înțelege totul. Fără să-și vorbească, evident, este într-un acord cu ea, pentru că inimile lor bat la unison pentru fiecare copil și nepot în parte. Și laolaltă.

În timp ce mai toți dorm liniștiți, greierii susțin un concert încântător, ascunși la vedere în tufele de regina nopții și buchețele de garofițe colorate. Sub cerul înstelat, balansoarul de sub poalele nucului ne leagănă, copii, acasă la părinți.

– Aș vrea să adorm aici, afară, pe un șezlong..., spun soră-mii.

– Da, și eu. Este atât de plăcut...

– Știi, nu de mult Pascal a primit un mesaj de la o tânără persoană dornică să-și cunoască părinții naturali, în ideea că o putem ajuta. A fost adoptată la o vârstă fragedă de o familie din Suedia. Împreună cu Pascal am început și noi să ne căutăm rădăcinile și el a reușit să-și reconstituie familia până în anii 1560. Dar arborele

genealogic al familiei noastre este incomplet pe brânșa mea și din lipsă de documentație s-a oprit exact la bunicii mei materni. Dincolo de litere, fetii i-am citit disperarea, setea de adevăr, dar și speranța că într-o zi va adăuga piesele lipsă puzzle-lui propriei povești. Cu siguranță incertitudinea îi este obstacol în dezvoltarea personală și a întregirii sale identități ca individ. Povestea ei mi-a amintit de cea a tatei.

– În ultima perioadă, când ne găsim cu ei amintirile din copilărie răsar pe neașteptate. Ne împărtășesc când unul, când altul momente vesele sau triste de când erau copii sau din tinerețea lor. Nouă ne face plăcere să-i ascultăm. Sper să aflăm mai multe din perioada de orfan a tatălui despre care nu știm absolut nimic.

– Îl vom încuraja să se destăinuie, Flori!

A doua zi, carnetul și stiloul mă însoțesc la masa din bucătărie în jurul căreia suntem strânși cu toții. Cafeaua aburindă și bucățile de prăjitură cu vișine, dulcea acrișoară, pudrată generos cu zahăr vanilat, întregesc momentul.

– Vrei să scrii o carte? se miră tata.

– Mi-ar face mare plăcere, tată!

Suntem foarte atenți. Eu sunt concentrată. Pregătită să notez cât mai repede, regret că nu am luat cursuri de stenografie în liceu. Nu vreau să pierd nicio firimitură din amintirile sale, care vor țâșni din izvorul memoriei celor optzeci și trei de ani. Îi voi sorbi cuvintele. Întocmai ca un reporter voi adnota stările sufletești,

sentimentele și reacțiile tatei.

– A fost odată ca niciodată, că, de n-ar fi, nu s-ar mai povesti..., își începe tata povestea ca pe un basm, pe un ton destins, deși privirea îi este pierdută printre amintiri.

De n-ar fi vară, ne imaginăm la gura șemineului, așezați în jurul lui pe covorul moale.

Am ascultat cu sufletul la gură, încercând să îmi amintesc fiecare cuvânt și fiecare emoție. Nici nu știu când s-au scurs câteva ore. Cafeaua desenase simboluri și drumuri pe fundul ceștii, platoul cu prăjituri se golise. După ce termină de povestit, tata se ridică de la masă și se apropie de mine cu un zâmbet nostalgic.

– Istoria mea nu este ieșită din comun, măi copii. Nu cred că ar trebui să faci înconjurul lumii.

– Să știi că fiecare poveste are nevoie de un scriitor. Iar tu, tată, ai avut puterea de a o scrie pe a ta prin fapte. Cu vorbele tale și cu inima ta ne-o transmiți nouă astăzi. Ai curajul de a împărtăși file din istoria personală, în speranța că poți inspira și alți oameni! A sosit timpul să o faci, i-am spus.

Îmi dau seama că aceasta este moștenirea pe care tata încearcă să o transmită cu modestie.

Este povestea unui băiat orfan. A unei vieți trăite cu pasiune. În ciuda evenimentelor, și-a urmat visele și a demonstrat empatie și grijă față de ceilalți. Este povestea unei iubiri necondiționate și a valorilor care au însoțit fiecare pas al drumului său.

Eu, cu fiecare cuvânt scris în carte, voi da viață poveștilor tatei și ale mamei, precum și ale tuturor celor care mi-au împărtășit învățăminte și iubire. Aceasta, înrămată în culorile calde și binecuvântate ale amintirii, va rămâne mereu în sufletul meu. Al familiei mele. Pentru că, așa cum spun părinții, poveștile noastre sunt cele care ne definesc și ne conectează cu ceilalți, formând un buchet de trăiri și experiențe unice, care ne definesc ca indivizi și ca oameni.

Seara, în fața unei pagini Word, îmi adun gândurile și textele. Alături, pe birou, îmi țin companie două fotografii cu margini albe, crenelate. Îngălbenite de vreme, le-am scos dintr-un album cu scoarțe cartonate, uitat și el prin sertarul unde sute de imagini amestecate dorm nestingerite. Din secolul trecut, doi ochi mici și negri îmi zâmbesc simpatic. Bărbatul cu fața rotundă și mustăcioara ridicată în colțuri poartă costum și cravată, semn că este un om serios și responsabil. Poate că fotografia a fost făcută într-o zi de sărbătoare sau avea o meserie respectabilă. Răzuiesc cu migală lipiciul înțepenit de pe verso și disting scrisul vinețiu al minei de creion chimic. Pitești, Argeș, 1942. A murit Ilie Niculae, contingent... Încerc să-mi imaginez cum s-a întâmplat tragedia. Poate că bunicul era pe front, ori a fost înrolat în contingent și a pierit în luptă. Nu înțeleg. Nu cunosc amănunte. Nici măcar tata, cu atât mai puțin mama, nu au detalii în această privință.

În urmă cu doi ani, într-o altă vacanță, am reușit să

reunim ultimii supraviețuitori ai frăției tatei. Întrunirea lor, singura ocazie, prilej nesperat, în care cu toții nădăjduiam ca ei să evoce amintiri, să trezească simțiri. Mai mult ca oricând o voiam cale deschisă spre miezul subiectului ardent pe care noi, fiicele, nu l-am putut atinge niciodată. Lacom de cunoaștere precum căutători de comori și de secrete de familie, încercam să percepem ceea ce este dincolo de paravanul aparenței, de vorbele alese cu grijă sau de tăcerile voluntare. Spre surprindea noastră, am aflat că bunicul îl iubea pe tata nespun. Câteva secunde după destăinuire, un reproș scăpat, cu intenție sau nu, porumbel rătăcit, a răcit toată ambianța cu fâlfăirea aripilor repezi, iar cutia cu mistere s-a închis în câteva secunde.

– Ehe măre! Io te trimisei la Nina, dar tată-tu l-a păstrat pentru tine! spuse mătușa mea și-i țintui pe amândoi cât se poate de serioasă, sondându-le reacția cu ochii săi, migdale căprui.

Dacă noi am râs, crezând că este o glumă, o anecdotă voalată din tinerețe, mama s-a întunecat la față. Tata și-a pierdut glasul.

– Ce știi tu prin câte a trecut? Numai el știe. Și eu. Și familia mea, reuși mama să articuleze după câteva secunde, gătuită de atacul neașteptat. Nu v-ați interesat niciodată de el! îi reproșă mătușii.

La întoarcere, pe drumul spre casă, cele două familii nu au făcut nicio aluzie la cele întâmplate, dar la câteva zile după incident nu și-au mai vorbit la telefon.

Vorbele păstrate în adâncurile inimii, înăbușite ani la rând, s-au eliberat în acea discuție cu voie. În timp ce mama și tata credeau că sora lui le-a purtat ranchiună de când se cunoșteau, mătușa nu-și amintea ioc de conversația avută. Acum, în această seară, îmi spun că trebuiau rostite, iar porumbelul reținut prizonier în colivie trebuia să-și continue zborul.

La un an de la vizita noastră, mătușa a plecat să-și găsească liniștea alături de cei pe care îi pierduse, luând cu ea, poate, răspunsuri la numeroasele interogări pe care tata și le pune și acum. Atunci, mai mult ca oricând, ar fi fost momentul oportun să exprime un regret.

În ceea ce ne privește, noi am adunat amărăciune. Confuzi, nu putem decât să completăm după imaginația noastră piesele lipsă și astfel să încercăm să răspundem întrebărilor existențiale, rămase ecuație nerezolvată.

Despre bunicii paterni am cerut alte fotografii și câteva informații verișoarelor din partea tatii, atât cât să conturez personalitatea bunicilor. Am primit câteva. Foarte puține. În căutarea răspunsurilor, îmi închipui o poveste a lor. Privesc cu interes cealaltă imagine. Încadrează o femeie robustă cu chip serios, cu părul strâns într-un coc. Este înveșmântată cu o rochie amplă în carouri mici, cu mâneci lungi și încrețite pe umeri. Poartă șosete în pantofii cu șireturi, moda anilor din urmă. Așezată pe un scaun, de o parte și de alta îi stau două tinere. Mamă și fiice? Surori? Disting aceleași